



Budapest, 2023. február 21.
Kedd 18 óra

Somogyi Péter lp.

AZ EGYÜTLÉT ÖRÖME

Lekció: Zsolt 16,1-11

Alapige: 2Jn 1,12

„Sok írivalóm van nektek, de nem akartam papíron és tintával írni. Remélem azonban, hogy eljutok hozzátok, és személyesen beszélhetünk, hogy örömünk teljes legyen.”

János - ahogyan nevezni szokták -, a szeretet apostola, a teljes öröm titkáról ír leveleiben. Egyértelműen összekapcsolódik számára a valódi szeretet, az *agapé* az örömmel. Ahogyan Isten szeretete irántunk az Úr Jézus Krisztusban, a megváltásban, a szabadításban életre hívja a kapcsolatot önmagával, úgy hívja életre egymással is. Ez a kereszt bemutató tanítása is egyben. Hiszen erre teremtett minket Isten, szeretetből az önmagával és az egymással való együttlétre. Lázadásunk ezt szakította meg, újjáteremtő kegyelmes szeretete pedig ezt állítja helyre. Mindez pedig öröme hív és indít, örömet szerez. Olyan jó meglátni újra és újra, hogy Isten szerez nekünk örömet. Mennyi mindenről gondoltjuk ezt, pedig igazán Ő az örömszerző. Amikor Anna életet kap, megvallja ezt: *„Örömet szerzett szívemnek az Úr...”*

(1Sám 2,1). A fogságból hazatért népről ezt olvassuk Nehémiás könyvében: „... örvendeztek, mert az Isten nagy örömet szerzett nekik.” (Neh 12,43) Tehát egyénileg, de közösségben is az Úr szerez örömet az embernek. Isten újjáteremtő akarata fogalmazódik meg Ézsaiás próféciájában: „Mert Jeruzsálemet vigasságra teremtem, népét pedig öröme.” (Ézs 65,18) Ez az öröm a testvéri együttlét öröme, amiről János is vallomást tesz levelében. Ahhoz, hogy örömünk teljes legyen, együtt kell lennünk testvéreinkkel szeretetben. „Sok írivalóm van nektek, de nem akartam papíron és tintával írni. Remélem azonban, hogy eljutok hozzátok, és személyesen beszélhetünk, hogy örömünk teljes legyen.”

Nagy tanítás rejlik ebben, jó és szükséges megérteni és megvalósítani ezt. Eloszlatja azt az érthetetlen és idegen gondolatot, ami azt véli és vallja, hogy a hit magánügy. Nem tartozik senkire, hogy hiszek, nincs is ehhez senkinek semmi köze. Jó ezt egyedül megélni, az a fontos, hogy személyes kapcsolatunk legyen Istennel. Ez az individualista szemlélet hamis. Az Isten és ember iránti szeretet a legfőbb parancs, a legtisztább jel és a teljes öröm alapja. Milyen töredékes, torz, ha egyáltalán létezik az önző öröm. Keresztyének körében pedig egyenesen riasztó. János beszél is erről, ha valaki azt mondja, hogy szereti Istent és közben nem szereti a testvérét annak hamis a hite. Eszünkbe juthat a nagyobbik fiú hozzáállása, látszatra ott van az apja közelében, de nem tud örülni testvérének, nem tud együtt örülni apjával. Nincs benne szeretet apja és testvére iránt sem. Dávid azonban, aki teljes örömét Istennél találta meg, így vall: „A szentekben, akik a földön élnek, és a dicsőségesekben telik minden kedvem.” (Zsolt 16,3) Milyen egyértelmű és világos felismerés és

tapasztalat ez. Örömet szerez neki a szentekkel való közösség, a dicsőségesek, akik Isten dicsőségét tükrözik vissza azok, akikben telik minden kedve. Mondhatjuk így is: akikben igazi, teljes örömet talál. Erről vall János is, amikor arra vágyik, hogy együtt legyen a testvéreivel.

Olyan érdekes, hogy az akkori kommunikáció egyik fontos eszközét említve túl mutat ezen. *„Sok írni válok nektek, de nem akartam papíron és tintával írni. Remélem azonban, hogy eljutok hozzátok, és személyesen beszélhetünk, hogy örömünk teljes legyen.”* Papíron és tintával tudott volna sok mindent elmondani, átadni, megfogalmazni, leírni. Milyen jó is az, amikor valaki így ír nekünk. Nekem még megvannak a katonakorom levelei, majd négy évtized távlatából. Milyen ritka ma már ez a forma. Ma lehet e-mail, sms, közösségi médián keresztüli bejegyzés, videó üzenet és még mi minden. Mégis a személyes találkozás a legmélyebb közösség gyakorlása, megélés. A személyes beszélgetés, minden eszköztárával együtt, a kommunikáció, a metakommunikáció emberközeli lehetőségeivel. János arról tesz vallomást, hogy az a találkozás, az ilyen együttlét a teljes öröm egyik titka. Ahogyan Istennel úgy egymással is így beszélhetünk, sőt ha megfordítjuk, akkor értjük igazán azt a csodát, hogy Isten emberré lett az Úr Jézusban. Ő ilyen közel jött hozzánk, így szólított meg, így volt együtt velünk és erre vágyik ma is. Hiszen Szentlelke velünk van, Igéjével megszólal és megszólít, és mi imádságban beszélhetünk vele. Mert Isten is abban találja örömét, ha így vagyunk közösségben.

Csodálatos ajándék, valóban a teljes öröm titka a személyes együttlét Istennel és a testvéreinkkel. Egyiket sem nélkülözhetjük. Ha egy ideig ez valami miatt nem valósulhat meg, tudnunk kell, hogy a teljes öröm lehetősége hiányzik. A Zsoltáros így vall erről: *„Kiöntöm lelkemet, és arra*

emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot.” (Zsolt 42,5) A közösségtől távol kifejeződik a vágya az emlékezésben. Kiönti a lelkét, mert hiányzik neki az együtt ujjongó közösség. Ez így természetes, az a furcsa, ha nem vágyunk erre. Ha nem vágyunk a testvéri közösségre. Pedig ez a közösség magától értetődő lehetőség és ajándék is egyben. Amikor pünkösdkor Isten életre hívta a jeruzsálemi gyülekezetet, ezt olvassuk róluk: „Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt... Mindennap állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben...” (ApCsel 2,44-46) Mi jellemezte őket? A közös hit összekötötte őket, mindent megosztottak egymással, „mindenük közös volt... egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban... házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel...” Közösség, együttlét a templomban, házanként, egy szívvel, egy lélekkel, örömmel és tiszta szívvel. Ez a gyülekezeti közösség alapmintája, a teljes öröm titka.

Szomorú, hogy ma olyan kevesen élnek át a teljes öröm ilyen ajándékát. Vagy nem ismerik ezt, vagy nem hoznak érte áldozatot, vagy nem mernek megnyílni erre, holott ez egy elkészített ajándék és egyben adottság is. Hiszen a Krisztus test képében élénk tárja ezt Pál apostolon keresztül a Szentlélek. Nem mondhatjuk magunkról, hogy tagként a testen kívül vagyunk, mert ez így nem létezik. Ugyanakkor azt sem mondhatjuk, hogy nincs a másakra szükségünk, mert ez is lehetetlen. Nagyon világosan fogalmaz a Kijelentés, olyan

képben, amit nem lehet félre értenünk. S ezzel együtt az is olyan szembetűnő, hogy ebben nemcsak szükségszerűség van, hanem csodálatos kincs is. A teljes öröm titka, az együttműködés felelős feladata mellett, az öröm ajándéka. Az egészséges közösség, együttműködés a teljes öröm kibontakozásának az eszköze is. Ezért is írja így Pál: *„És így ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi.”* (1Kor 12,26) A közösen hordozott szenvedés megosztott teher, a közös öröm megsokszorozódó beteljesedés. Miért fosztanánk meg ettől egymást? A Zsoltáros tiszta vágya, János vallomása vezessen bennünket a teljes öröm megtapasztalására: *„Hadd láthassam választottaid jólétét, örülhessek néped örömének, és dicsőíthesselek örökségeddel együtt!”* (Zsolt 106,5) *„Sok írnivalóm van nektek, de nem akartam papíron és tintával írni. Remélem azonban, hogy eljutok hozzátok, és személyesen beszélhetünk, hogy örömünk teljes legyen.”* Készülj így te is a gyülekezeti közösségbe és örömöd teljes lesz! Isten von majd, állj rá ígéretére: *„... elviszem szent hegyemre, és örömet szerzek nekik abban a házban, ahol hozzám imádkoznak.”* (Ézs 56,7)